

Історія про кактус

Написав Катерина Федорівна

В однієї молодої жінки розцвів кактус. Ніщо не віщувало радості, ось так чотири роки стирчав собі на підвіконні, схожий на похмурого і неголеного двірника - і на тобі. А дехто вважає її злісною й бездушною.

Ось і неправда. У злісних і бездушних кактуси не цвітуть. І в думках про кактус жінка наступила на ногу похмурому чоловікові в метро, але не з образою ("якщо ви такий пан, то на таксі їздити треба!"), а посміхнулася:

- Не гнівайтесь, заради Бога, не можу ні за що вхопитися, хочете - наступіть мені на ногу, будемо квити.

І похмурий чоловік проковтнув те, що вже збирався було озвучити. А потім вийшов на своїй станції і замість того, щоб обізвати тупою коровою продавщицю кіоску, що заплуталася зі здачею, сказав їй:

- Нічого страшного, перерахуйте ще раз, я зранку теж не сильний в арифметиці.

А продавщиця кіоску віддала за просто так два старих журнали і цілий оберемок старих газет одному дідусеві, який, видно, дуже любив читати, але кожен день купував тільки одну газету, найдешевшу.

Задоволений дідусь пішов додому з оберемком преси. І, зустрівши сусідку з верхнього поверху, не вчинив їй щоденний скандал ("ваша дитина тупотить по квартирі, як кінь; виховувати треба!"), а подивився і здивувався:

- Як донька ваша виросла вже. От не зрозумію, на кого схожа більше - на вас чи на чоловіка. Красуня буде, у мене око досвідчене.

Історія про кактус

Написав Катерина Федорівна

А сусідка відвела дитину в садок і примчала на роботу до лікарні. І не накричала на недолугу бабцю, що записалася до невропатолога на вчора і прийшла сьогодні, а сказала:

- Та годі вам засмучуватися, і я забуваю. Ви посидьте, а я запитаю у лікаря - раптом він зможе вас прийняти.

Бабуся не стала погрожувати скаргами у всі інстанції аж до Страсбурзького суду з прав людини, вимагаючи у лікаря виписати дуже дієві, недорогі і ще не придумані ліки, щоб прийняти - і все, як двадцять років тому, а зітхнула:

- Я ж не зовсім з розуму вижила, розумію, що старість не лікується, ви мене, лікарю, вибачте - приходжу до вас, як на роботу...

А лікар їхав ввечері додому, згадав бабцю і пошкодував її. Подумав, що життя, хай йому грець, пролітає мимо. Зупинився біля супермаркету, купив букет і торт з кремовими квітами. Зайшовши до кімнати, сказав дружині:

- Ну що ми все як діти, в пісочниці пасочки ділимо... Ось я тобі торт купив, тільки на нього портфель поклав ненавмисно, але це ж нічого, на смакові якості не впливає. І квіти купив, правда, їх теж портфелем притиснуло, пом'ялися... Може, відійдуть?

- Відійдуть, - сказала жінка, - ми їх реанімуємо. Ти тільки уяви, я сьогодні прокинулася, дивлюся - а кактус розцвів, бачиш?

Вчинки, які покращують життя оточуючим, дуже потрібні кожному з нас. Вони залежать від наших душевних зусиль. А душа – це живий відгук людської істоти на все, що відбувається.

Про доброту людини можна багато чого сказати. Проте усе це залишиться лише словами, якщо сказане не втілиться у життя.

Творить добро - і воно до Вас обов'язково повернеться!

Джерело: Християнський портал Kirios

Історія про кактус

Написав Катерина Федорівна
